

אורלי סבר נולדה בקיבוץ כברי 1976.
בוגרת B.ED במדרשה לאמנות, מכללת בית ברל 1999-2003,
בוגרת M.FA באקדמיה לאמנות ועיצוב בצלאל, תל אביב 2004-2006.

הציגה תערוכות יחיד בגלריות ובמוזיאונים ברחבי הארץ, והשתתפה בתערוכות קבוצתיות רבות.
אורלי סבר זכתה בפרסים רבים, ביניהם: חממות מפעל הפיס 2021, מלגת רזדנסי ארטפורט 2020, פרס שרת
התרבות והספורט 2017, פרס מפעל הפיס 2016, פרס עידוד היצירה משרד התרבות והספורט 2014, פרס על
שם אוסקר הנדלר לאמן ישראלי צעיר 2012, פרס אמן צעיר לשנת 2008, משרד התרבות והספורט, פרס
גבעון ומוזיאון תל-אביב באותה שנה, ועוד.

הצהרת אמנית

עבודותיי מוגדרות כמעט לרוב כמיצבים-תלויי-חלל והן מושתתות על היחסים בין גוף לחלל המכיל אותו. באמצעות חקירה פיסולית
פורמליסטית שמייצרת פרדוקסים בתוך המרחב אני מנסה לגעת בחוויות ביוגרפיות ולהעלות שאלות בסוגיות של זהות ומקום.

בתחילת דרכי האמנותית התמקדתי בסוגיות הקשורות למושג בית. הפיסול שיבש את חלל התצוגה וברא בתוכו כעין כיסים של חלל חדש
ובו אלמנטים הלקוחים מסביבות ביתיות. שילובם של אלמנטים דומסטיים אלה בתוך חלל התצוגה יצרה חוויה של הזרה צורנית ומרחבית –
סביבה שהיא בו זמנית חשופה וחסומה. החללים הראשונים שיצרתי נולדו מתוך זיכרון ילדות והוטענו במתח שנוצר מהכלאה בין מקום
פרטי – לרוב מחבוא כלשהו – לבין מקום ציבורי. בהמשך נעשו עבודותיי מופשטות יותר, תוך התייחסות לצורות ולמבנים גיאומטריים, כסוג
של מינימליזם מונומנטלי. בעבודות אלה פעלתי מתוך תחביר שמיזג בין שפה צורנית אוניברסלית שמקורה במינימליזם המודרניסטי
ההיסטורי לבין סממנים לוקאליים וביוגרפיים עכשוויים מובהקים.

אני עובדת עם חומרים טעונים כאשר עצם המפגש בינם לבין פעולה גופנית אינטנסיבית יוצר חלל חדש. מעניין אותי ליצור מצבים שבהם
מתקיים מתח בין צורה גיאומטרית, מתוחה, מינימליסטית, לבין חומר רך, נשפך, ומפתה שנותן לצורה מרקם אורגני, כמעט חייתי. מתח זה
מתקיים בחומרים שאני משתמשת בהם, חומרים תעשייתיים במהותם אך בעלי תכונות אמורפיות. לרוב אלו חומרים שחורים כדוגמת גומי
תעשייתי, לינוליאום וזפת: חומרים רעילים המפיצים ריח רע, תוצרי פסולת שאינם ידידותיים לסביבה. המפגש בין חומרים אלה לבין החלל
מחלף מהם איכויות סמויות, התקשחות שהופכת לרכות, חנק שיוצר חיים חדשים.

למראית עין עבודותיי עשויות להיראות פורמליסטיות, מינימליסטיות וקרות מבע, אך השהייה בהן חושפת את חושניותו של החומר, את
עקבות הגוף שנשתמרו בו, את הפעולה שנעשתה בתוכו ואת הדואליות שמתקיימת בו: איפוק מול אובססיביות, קושי מול רכות, גיאומטריות
מול אורגניות אני שואפת לכך שהשהייה בחלל תביא את הצופה למצב מנטלי של התכנסות והתבוננות, ובתוך כך לחיבור עמוק יותר בין
גופו למרחב.

אביטל כנעני

נולדה בשנת 1978. חיה ועובדת בתל אביב ובקיבוץ כברי.

בעלת תואר שני באמנות "מבצלאל", האקדמיה לאמנות ועיצוב.

בעלת תואר ה־ B.Ed מהמדרשה לאמנות. עובדת במדיות של פיסול ורישום.

עבודותיה של אביטל כנעני הוצגו במוזיאון סומה בסיאול, מוזיאון גאורג קולבה בברלין, מוזיאון קואנדו בטייפיי L.A Print Space, בלוס אנג'לס Harlem Studio, בניו יורק, Städtische Galerie Bremen, מכון סיינה לאמנות באיטליה Mongin Art Center בסיאול, מוזיאון ישראל בירושלים, מוזיאון הרצליה לאמנות עכשווית בישראל, מוזיאון חיפה לאמנות בישראל, מוזיאון פתח־תקווה לאמנות בישראל, גלריה 39 בתל אביב, גלריה גורדון בתל אביב, סדנת ההדפס ירושלים, משכן לאמנות עין חרוד, מוזיאון תל אביב ועוד.

הצהרת אמנית

הפרקטיקה של כנעני בוחנת את היחסים בין פיסול לתחריט ורישום. פסליה מזכירים לעיתים יצורים קדמוניים או גופים ארכאיים, הנמצאים במתח שבין חיות להתפוררות. התחריטים עשויים פלטות מתכת ישנות הבונות באופן כמעט תלת ממדי סצנות מופשטות הנעות בין מרחבים תת מיימים לשמימיים. גוף העבודות מכיל יצירות מונוליות ומנומטליות לצד דימויים המצטברים לתהליכי עבודה בחומרים גולמיים. המעוצבים בחלקם על-ידי כוחות שאינם נשלטים לחלוטין, עבודותיה מעוררות מתח בין גופניות אנושית לנופים מבודדים, בין חיים להתמוססות ומשקפות שאלות אנושיות, של גוף מגדר וזהות.

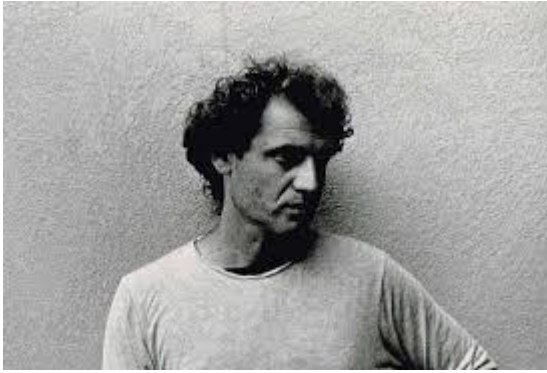
אתר האמנית: [/https://www.avitalcnaani.net](https://www.avitalcnaani.net)

רועי דרסטיין הוא אמן, מחנך ואוצר, יליד 1976. מתגורר בקיבוץ געתון. דרסטיין בוגר מכון אבני לאמנות, ומנהל את מגמת האמנות הפלסטית בתיכון לאמנויות מנור-כברי. יצירתו נעה בין ציור, פיסול, מיצב ופעולה רב-תחומית, ומתאפיינת בעיסוק בחומר, בגוף, במרחב, בזיכרון ובאור בתחומים מגוונים. לצד עבודתו האמנותית הוא פועל לאורך שנים בשדה החינוך לאמנות, ומלווה דורות של תלמידים בתהליכי יצירה, חשיבה ופיתוח שפה אישית. דרסטיין הציג בין היתר בגלריה כברי, באטלייה שמי, במוזיאון בית אורי ורמי נחושטן, בגלריה אלפרד ובגלריה גבול בחניתה.

קישורים למקורות מקוונים

- [גלריה כברי – "אבא מצייר במכחול גדול", תערוכת יחיד של רועי דרסטיין, 2012](#)
- [מוזיאון בית אורי ורמי נחושטן – "חמישה כיווני אוויר", תערוכה קבוצתית, 2014](#)
- [גלריה גבול, חניתה – OXYGEN, מיצב של רועי דרסטיין ולאה בסודו־גרק](#)
- [גלריה אלפרד – Festival Poalot at Alfred / Oxygen 2, 2022](#)
- [אטלייה שמי – "המגמה", תערוכת מורי מגמת האמנות במנור-כברי](#)
- [מנור-כברי – אזכור רועי דרסטיין כרכז מגמת אמנות פלסטית](#)

יורי כץ

יורי כץ הוא צייר, אוצר ומורה לאמנות, יליד 1974, עלה לישראל מקייב בתחילת שנות התשעים. חי ויוצר בקיבוץ אדמית שבגליל. כץ בוגר תואר שני באמנות והוראה מאוניברסיטת חיפה. יצירתו מזוהה עם ציור פיגורטיבי אקספרסיבי, שבמרכזו דמויות אנושיות טעונות, לעיתים מעוותות או חסרות תווי פנים ברורים, הנעות בין ישירות ציורית לבין מתח רגשי וקיומי. לצד פעילותו כאמן, כץ מלמד אמנות בבית הספר התיכון לאמנויות מנור-כברי, פועל כמרצה בבתי ספר לאמנות ואצר תערוכות יחיד וקבוצתיות. כץ מיוצג על ידי גלריה גורדון, שבה הוצגו כמה מתערוכות היחיד שלו, ובהן "טמפרטורת חדר" ו"איש קש". במהלך השנים הציג בין היתר בגלריה גורדון, בגלריית קיבוץ לוחמי הגטאות, במוזיאון ינקו-דאדא, בגלריית הקיבוץ, במרכז ההנצחה קריית טבעון ובאטלייה שמי בקיבוץ כברי. בשנת 2014 זכה בפרס שרת התרבות והספורט בתחום האמנות הפלסטית.

מקורות וקישורים

- [גלריה גורדון – עמוד האמן יורי כץ](#)
- [גלריה גורדון – רשימת האמנים המיוצגים](#)
- [בסיס לאמנות ותרבות – יורי כץ, ראש מסלול ציור: ביוגרפיה, תערוכות בבחרות ופרסים](#)
- [מגזין פורטפוליו – "המגמה": מורי מגמת האמנות במנור-כברי באטלייה שמי](#)
- [קיבוץ – פרס שרת התרבות לאמן יורי כץ מאדמית mynet](#)
- [פרטים ביוגרפיים על יורי כץ והוראה במנור-כברי: Assaf Romano – Portraits](#)